

Publicerad 2007-02-04 13:57 av Jasmine Turandar

Den handlar om Kung Arthurs sista minuter i sitt liv, fast skriven ur Morgan le Fay's synvinkel.

Morgan le Fay

Med min älskade broders blödande kropp i min famn här i båten, på väg till Avalon, den heliga ön, rinner en tår sakta nerför min kind. Min broder, min älskare. Lämna mig inte, viskar jag i ditt öra med gråten i halsen. Ändå vet jag att allt liv måste en dag återvända till Gudinnan. Men måste det ske så snart? Måste hon ta ifrån mig både min broder och älskare, och även vår son? Hon har redan tagit ifrån mig min älskade Vivianne, och även Igraine och Morgause.

Vänder mig om, mot fastlandet för att för en sista gång se Britannien. Fortsätter jag in i dimman nu kommer jag aldrig kunna återvända. Världarna har glidit alldeles för långt ifrån varandra nu. Och även om jag skulle kunna återvända, skulle de kristna prästerna kalla mig för häxa och ingen skulle vara vänlig mot mig. Utstött skulle jag vara. De kristna har tagit över makten, och kallar oss prästinnor som tjänar den stora Modern för häxor och vildingar. Alla gudar och gudinnor är ju en och densamme, hur kan de inte veta det? Den stora Modern drar sig sakta in bland dimmorna tillsammans med oss. Ingen kommer att komma ihåg henne.

Mordred, min son, dog i min famn. Dräpt av svärdet Excalibur, som tillhörde hans far. Och här ligger nu Arthur, min broder och älskare, och är på väg mot döden även han. Dräpt av svärdet av sin son. Vår son. Hans kropp skall för evigt vila i Avalon. Inte i händerna hos de kristna prästerna.

Jag reser mig upp, och manar mig själv att skingra dimmorna en sista gång. Ingenting händer. Är porten mellan Avalon och Britannien för evigt stängd? Tankarna far genom mitt huvud, samtidigt som förtvivlan för mina egna tankar sakta stiger. Jag sätter mig besviket ner igen, med armarna runt min käre broder och kramar om honom försiktigt. Gudinnan har övergett oss, viskar jag stillsamt till Arthur.

Kanske kräver Gudinnan en offergåva, säger Arthur, med en hes röst, och tittar på sitt svärd. Min blick följer hans och vilar en stund på Excalibur. Svärdet, som var en gåva från Gudinnan. Kan hon kräva tillbaka den? Jag tar det ur händerna på honom, och ställer mig åter upp. Blidkar ut mot sjön, men ser bara en tjock dimma, och hör hur kyrkklockorna vid Glastonbury ringer, kastar svärdet in i dimman, ut i sjön, till Gudinnan. En jättelik hand av vatten fångar upp svärdet, och försvinner in i dimman, för evigt borta. Ja, Gudinnan krävde en offergåva. Dimman skingrar sig och Avalons strand är åter synlig. Lättad böjer jag mig ner över min broders bleka ansikte, och kysser honom och viskar, välkommen hem.

Arthur höjer sin blick över båtkanten, och tittar ut mot stranden. Säg mig syster, är detta Avalon? Ett svagt leende bredde ut sig över hans torra läppar.

-Ja min älskade, detta är Avalon.

Arthur slöt sina ögon, för att aldrig mera öppna dem igen. Han hade funnit frid i sina sista sekunder av sitt liv. Han dog i mina armar, nej, han dog i den stora Moderns armar. Folk kommer alltid minnas honom, som den store konung han var. Godhjärtad, förståndig och rättvis. Kung Arthur, med sina riddare kring det runda bordet. Tårarna börjar rinna nerför mina kinder.

Jag har nu förlorat allt. Varken mor eller fostermor har jag kvar, varken min broder och älskare eller min son, inte heller min Översteprästinna Vivianne eller mina fränder. Oh, du stora Modern, ta mitt liv likväl som de andras, eller giv mig styrkan att leva vidare med all denna sorg.

© Jasmine T. Turandar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jasmine Turandar med Poeter.se id #11293 innehar upphovsrätten